

วารสารวิจัย ราชภัฏเชียงใหม่

ประจำปีที่ 15 ฉบับที่ 2 เมษายน-กันยายน 2557

ISSN 1513-8410

CMRU

วารสารวิจัยเพื่อรับใช้สังคม

วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่

RAJABHAT CHIANGMAI RESEARCH JOURNAL

ประจำปี 15 ฉบับที่ 2 เมษายน-กันยายน 2557

ISSN 1513-8410

ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ ธรรมไชย

อาจารย์ ดร.บังอร ฉัตรรุ่งเรือง

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.ทัตพร คุณประดิษฐ์

รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

ผู้ทรงคุณวุฒิ

รองศาสตราจารย์ ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์

รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์แก้ว อุดมสมุทรศิริ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศรีณีย์ นักรบ

รองศาสตราจารย์ ดร.พิเชษฐ์ สิงห์ใจ

รองศาสตราจารย์ ดร.อวรณ์ โอภาสพัฒนกิจ

รองศาสตราจารย์ ธนกร ช้างน้อย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ เขียนงาม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปรีชา เจริญ

อาจารย์ ดร.ปฐมวดี จงรัก

รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรา ตันติประภา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วสันต์ จอมภักดี

อาจารย์ ดร.คณิเทพ ปิฎกมุนี

รองศาสตราจารย์ ไพรัช ตระการศิริพันธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนิดา ปิงเมือง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พวงพยอม ชิดทอง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ยุวดี พิรพรพิศาล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชิตชล ผลารักษ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พหล ศักดิ์คะหะ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษบา สิทธิการ

ดร.นายแพทย์ชูสิน สิลพัทธ์กุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณพณี สันติกุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลณัฐ พลวัน

อาจารย์ ว่าที่ร้อยเอก ดร.ขจร ตรีโสภณการ

นางณัฐธยาน์ บันเทา

นางสาวธาวินี อ่อนเป็ง

นางสาวศรัณยา ไชยวงศ์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยแม่โจ้

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

โรงพยาบาลสารภี

Hong Kong Polytech University

รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

นักวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา

นักวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา

นักวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ ชั้น 14 เลขที่ 202 ถนนช้างเผือก ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50300

โทรศัพท์ 0-5388-5959 โทรสาร 0-5388-5950

คำนำ FOREWORD

วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่ เป็นวารสารที่จัดทำขึ้นเพื่อรองรับงานวิชาการเพื่อสังคม โดยรับตีพิมพ์บทความที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือท้องถิ่น ทั้งทางด้านสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการศึกษา ที่สามารถแสดงให้เห็นที่ประจักษ์ว่าสามารถนำไปใช้เพื่อแก้ปัญหาหรือพัฒนาสังคม ชุมชน และท้องถิ่น อีกทั้งยังก่อให้เกิดประโยชน์หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงแก้สังคมในทางที่ดีขึ้น รวมถึงแนวทางการสร้างความตระหนักและการรับรู้ในปัญหาและแนวทางแก้ไขของชุมชนและสังคม

วารสารฉบับนี้ ยังเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่บทความ องค์ความรู้ หรือข้อมูลที่เป็นประโยชน์จากคณาจารย์ นักศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาต่างๆ ไปสู่สังคม ท้องถิ่น และผู้ที่สนใจทั่วไป โดยมีบทความจากหลากหลายสาขา ทั้งทางด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเท่หน้าภูของชาวกะเหรี่ยง ด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การจัดการทรัพยากรน้ำ การดำเนินงานของคณะกรรมการสมาคมผู้ใช้น้ำ ด้านชุมชนและสังคม เช่น การแก้ไขปัญหาความรุนแรงของเยาวชน การพัฒนาต้นแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ด้านการบริหารจัดการ เช่น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การบริหารจัดการภาครัฐ ด้านวิทยาศาสตร์ เช่น การพัฒนาคุณภาพของกระดาษสาด้วยอนุภาคนาโนไทเทเนียมไดออกไซด์ และด้านการบริการ เช่น คุณภาพการบริการอิเล็กทรอนิกส์ของเว็บไซต์สายการบินต้นทุนต่ำ ซึ่งบทความในวารสารฉบับนี้ยังได้รับการพิจารณาอย่างเข้มข้นและผ่านการรับรองจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยอีกเช่นเคย

กองบรรณาธิการขอขอบคุณนักวิจัยทุกท่านที่ได้ส่งบทความเข้ามาขอรับการตีพิมพ์ในวารสาร และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความในวารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อสังคมและท้องถิ่นตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ อีกทั้งจะเป็นประโยชน์ในทางวิชาการของประเทศไทยต่อไป

บรรณาธิการ
วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่

สารบัญ ◀

CONTENTS

พลของอนุภาคนาโนไทเทเนียมไดออกไซด์
ต่อสมบัติทางแสงและสมบัติเชิงกลของกระดาษสา
รองศาสตราจารย์วิไลพร ลักขมวิภาณิชย์ และจักรพันธ์ จอมแสนปิง

5

การศึกษาวิเคราะห์พุทธวิธีในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงของเยาวชน
พระครูสมุห์ธนาโชติ จิระธมโม (เชื่อนเพชร)

17

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์กับคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการ
กรมการพัฒนารัฐบาลในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้
ดาเรศ ชูยก

27

การพัฒนาแนวทางการสร้างเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ
โดยฐานการมีส่วนร่วมของชุมชน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สามารถ ใจเตี้ย และดารารัตน์ จำเกิด

37

การจัดการทรัพยากรน้ำเชิงบูรณาการแนวพุทธ:
กรณีศึกษากลุ่มอนุรักษ์ลุ่มน้ำปิง จังหวัดเชียงใหม่
กันยารัตน์ รินศรี

47

61

ทัศนคติของสมาชิกต่อการดำเนินงานของคณะกรรมการ
สมาคมผู้ใช้น้ำชลประทานแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่
ว่าที่ร้อยตรีปรมินทร์ นาระทะ

71

การพัฒนาเครื่องมือเพื่อการประเมินการรับรู้ของผู้ใช้บริการชาวไทยต่อคุณภาพ
บริการอิเล็กทรอนิกส์ของเว็บไซต์สายการบินต้นทุนต่ำในประเทศไทย
สุขไพศาล รัตตินัทธน์

83

แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีตึกนาคูของชาวกระเหรี่ยง
ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนพพร นุตสาระ

101

การพัฒนาต้นแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน
อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่
เจษฎาพล กิตติพัฒน์วิทย์

115

กลยุทธ์แห่งความสำเร็จในการบริหารจัดการภาครัฐของไทย
จตุพร เสถียรคง

**แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเทหน่ากู
ของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์
อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่**

THE CONSERVATIVE APPROACH THE TE-HNA-KU MUSIC CULTURE OF KAREN,
BAN CHAN SUB-DISTRICT, KANLAYANI WATTHANA DISTRICT,
CHIANG MAI PROVINCE

ธนพชร นุตสาระ

Vol. 15 No. 2 April-September

CHIANGMAI
RAJABHAT
UNIVERSITY

แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเท่หน้ากูของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่

THE CONSERVATIVE APPROACH THE TE-HNA-KU MUSIC CULTURE OF KAREN,
BAN CHAN SUB-DISTRICT, KANLAYANI WATTHANA DISTRICT, CHIANG MAI PROVINCE

ธนพชร นุตสาระ

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง แนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเท่หน้ากูของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางด้านมานุษยวิทยาดนตรี (Anthropology of Music) โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) ศึกษาองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเท่หน้ากูของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่ 2) ศึกษาแนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเท่หน้ากูของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่ และ 3) ศึกษาแนวทางการปรับประยุกต์วัฒนธรรมดนตรีเท่หน้ากูของชาวกะเหรี่ยง เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยว ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่

ข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาจากเอกสาร การสัมภาษณ์ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม ทั้งนี้จะเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนา วิเคราะห์ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะทางกายภาพของเท่หน้ากูจะมีกล่องเสียงรูปร่างคล้ายเรือ มีคอโค้งงอขึ้นออกจากกล่องเสียง ฝาปิดด้านหน้าจะใช้แผ่นอลูมิเนียม ลูกบิดทำจากไม้ไผ่ ขึ้นสายด้วยสายเบรกรถจักรยาน ระหว่างลูกบิดกับแกนกลางแผ่นฝา ที่ปิดกล่องเสียงมีสายจำนวนตั้งแต่ 6-12 สาย ตั้งสายด้วยระบบบันไดเสียงเพนตาโทนิค เมเจอร์ และเพนตาโทนิค ไมเนอร์ การบรรเลงโดยการดีดสายมือซ้ายทำหน้าที่เป็นเสียงเบสหรือเสียงประสาน รวมทั้งเสียงโดรน (Drone) ส่วนมือขวา ดีดเป็นทำนอง บรรเลงประกอบการอ้อธหรือบทเพลงทั่วไป

ด้านการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเท่หน้ากูของชาวกะเหรี่ยงนั้น สำหรับโรงเรียนควรให้เครื่องดนตรีเท่หน้ากูถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรดนตรีท้องถิ่น หน่วยงานรัฐควรจัดกิจกรรมส่งเสริมเพื่อให้เครื่องดนตรีเท่หน้ากูมีเวทีสำหรับการแสดง รวมทั้งวัด เมื่อมีงานประเพณีควรให้มีเครื่องดนตรีเท่หน้ากูมีบทบาทหน้าที่ในงานประเพณีนั้นๆ เพื่อให้ชาวปกากะญอเห็นคุณค่าในตัวตน

ในด้านการปรับประยุกต์วัฒนธรรมดนตรีของชาวกะเหรี่ยงเข้าสู่การท่องเที่ยว เนื่องจากตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีจุดขายทางด้านธรรมชาติและวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยง ชุมชนควรมีความร่วมมือระหว่างสถานประกอบการ หน่วยงานรัฐ และโรงเรียน ทั้งสามที่จะต้องให้ความร่วมมือเพื่อให้เครื่องดนตรีเท่หน้ากูมีเวทีสำหรับการแสดงในฐานะเครื่องดนตรีชาติพันธุ์ของชาวกะเหรี่ยงที่มีศักยภาพเหมือนเครื่องดนตรีอื่นๆ รวมทั้งเพื่อให้เยาวชนเห็นคุณค่าของเครื่องดนตรีประจำชาติพันธุ์ของตนเอง

คำสำคัญ: ดนตรีพื้นบ้าน มานุษยวิทยาดนตรี มานุษยวิทยา ดนตรีกะเหรี่ยง ดนตรีชาติพันธุ์

ABSTRACT

The research on The Conservative Approach the Te-hna-ku Music Cultural of Karen. This research focuses on the study of: 1) the Te-hna-ku music cultural knowledge of the Karen 2) the process of conserving the Te-hna-ku music culture of the Karen 3) the process of applying the Te-hna-ku music to the tourism at Ban Chan, Kanlayani Watthana District, Chiang Mai Province. This research involving a qualitative and an anthropology of music method has thrown up the following significant results;

The collected data from the documents, the interview and using participatory observation shows that the physical appearance of Te-hna-ku has the resonance box like a boat, the neck bend to protrude from the sound box. The front of the resonance box is covered with the aluminium pad. The tuning pegs are made from the bamboo stretched between tuning pegs and the lid of the sound box by the bicycle break cables. The Te-hna-ku has 6-10 strings and using the major and minor pentatonic scales. Te-hna-ku is played by both hands: that is the right hand plays the melody or chord and the left hand plays bass or harmony and drone. Te-hna-ku is played accompanying the Aeu-Ta or other songs.

According to the musical culture conservation of the Karen, the school should contain the Te-hna-ku in the folk music curriculum, and the government or the public agencies should promote the Te-hna-ku shows in any public activities, including the temple fairs or the traditional activities in order to make the Pgazkoenyau or the Karen people realize the value of the musical culture and conserve it.

For the application of the Te-hna-ku for to the tourism, it is found that Ban Chan, Kanlayani Watthana District is one of the natural tourist attractions and also the Karen culture, so the cooperation between the community, the government, the private agencies and the three community schools should created to support the activities in promoting the music culture and to give opportunity to the Te-hna-ku shows as the potential Karen ethnic music. Moreover, it is important to make the young Karen absorb the value of their owned ethnic musical culture and conserve.

Keywords: Folk Music, Ethnomusicology, Anthropology, Music Karen, Ethnic Music

บทนำ

ดนตรีเป็นเอกลักษณ์ที่บ่งบอกชาติพันธุ์และความรู้เรื่องของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี ความมีอารยธรรมของแต่ละสังคมจะต้องมีดนตรีเข้าไปมีองค์ประกอบร่วมกันเสมอ การแสดงออกทางดนตรีจึงเป็นสิ่งที่คนในสังคมสร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อการบันเทิงหรือเพื่อใช้ประกอบในพิธีกรรม

กะเหรี่ยง เป็นชื่อที่คนทั่วไปใช้เรียกกลุ่มชนชาติพันธุ์กลุ่มหนึ่งที่อาศัยอยู่หนาแน่นในเขตบริเวณภาคเหนือและภาคตะวันตกของประเทศไทย “กะเหรี่ยง” หมายถึง “ดึกดำบรรพ์” มีชนเผ่ากะเหรี่ยงกลุ่มหนึ่งที่เรียกตนเองว่า “ปกาเกอญอ” ซึ่งแปลว่า “คน” ชาวปกาเกอญอเป็นกลุ่มชนชาติพันธุ์หนึ่งที่มีประวัติความเป็นมาที่ยาวนาน และมีประเพณีวัฒนธรรมที่หลากหลายมารวมกัน (ลักษณะกะเหรี่ยงในประเทศไทย, ม.ป.ป.) เนื่องจากตำบลบ้านจันทร์เป็นตำบลหนึ่งที่อยู่ในอำเภอกัลยาณิวัฒนา ได้แยกออกจากอำเภอมะแม่ม อำเภอกัลยาณิวัฒนา มีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติและมีวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ของชาวปกาเกอญอที่สามารถดึงดูดผู้ที่ต้องการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งอดีตที่ผ่านมาตำบลบ้านจันทร์เป็นสถานที่เดินทางด้วยความยากลำบาก ทำให้วัฒนธรรมที่อยู่ภายนอกไม่สามารถเข้าได้ การดำเนินวิถีชีวิตเป็นแบบเรียบง่าย

ชาวปกากะญอ ตำบลบ้านจันทร์ มีรายได้จากการทำการเกษตรที่ส่งโครงการหลวง หลังจากที่มีอำเภอกัลยาณิวัฒนา ได้แยกออกจากอำเภอมะแม่มแล้วนั้น จำเป็นต้องมีระบบสาธารณสุขโรค ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของไฟฟ้า ประปา หรือเส้นทางในการเดินทาง ได้มีการพัฒนาเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว มีบุคคลภายนอกเริ่มเสาะแสวงหาสถานที่ท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ ซึ่งตำบลบ้านจันทร์มีความเป็นธรรมชาติที่สวยงาม นอกจากนั้น โครงการหลวงได้พัฒนาสถานที่ให้มีที่พักสำหรับบุคคลภายนอก จึงทำให้เกิดการสร้างรีสอร์ทและโฮมสเตย์ตามขึ้นมาเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบธรรมชาติ ทำให้บุคคลภายนอกเข้าไปตั้งรกรากทำมาหากินมากขึ้น มีร้านค้า ร้านอาหาร ฯลฯ ซึ่งถือว่าเป็นความเจริญจากภายนอกเข้าสู่สังคมภายในของชาวปกากะญอ ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่

ชาวปกากะญอเริ่มมีการปรับตัวมากขึ้น ทั้งด้านความเป็นอยู่ ที่พัก อาหารการกินที่ดี รวมทั้งคนหนุ่มสาวคนรุ่นใหม่ของชาวปกากะญอที่มีโอกาสได้รับการศึกษาจนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ทำให้มีแนวคิดที่แตกต่างกับคนรุ่นเก่า ทำให้รับวัฒนธรรมจากภายนอกเข้าสู่ชุมชนของตนเอง นอกจากนั้น เมื่อระบบสาธารณสุขโรคเข้ามาสู่ชุมชน การรับสื่อรูปแบบต่างๆ จากโทรทัศน์ จานดาวเทียม หรืออินเทอร์เน็ต ทำให้วัฒนธรรมเกิดการเปลี่ยนแปลง

เตหน่ากู เป็นวัฒนธรรมดนตรีของชาวปกากะญอที่ได้สืบทอดกันโดยการจดจำต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น โดยการเรียนรู้ผ่านระบบการฟัง การปฏิบัติและการนำไปบรรเลง เตหน่ากูเป็นเครื่องดนตรีที่กำลังจะสูญหาย เนื่องจากวัฒนธรรมดนตรีจากภายนอก การใช้ชีวิตจากเพลงสตริง เพลงลูกทุ่งเปิดในงานเทศกาลประเพณีแทนการใช้เครื่องดนตรีเตหน่ากู ทำให้เตหน่ากูถูกลดบทบาทลง จึงต้องมีการปรับประยุกต์และการอนุรักษ์เพื่อให้เตหน่ากูได้ดำรงอยู่ในวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวปกากะญอเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง เพื่อหาแนวทางอนุรักษ์และแนวทางการปรับประยุกต์เพื่อเข้าสู่การท่องเที่ยวของตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่
2. ศึกษาแนวทางอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่
3. ศึกษาแนวทางการปรับประยุกต์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงเพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวของตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Quality Research) โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยด้านมานุษยวิทยาดนตรี ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามด้วยการสัมภาษณ์ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม จดบันทึกทางด้านวัฒนธรรมและดนตรี รวมทั้งจัดการอบรมเชิงปฏิบัติการด้านดนตรี และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาสร้างแนวทางเพื่อให้เตหน่ากูเครื่องดนตรีของชาวกะเหรี่ยง ตำบลบ้านจันทร์ สามารถดำรงอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบัน และปรับประยุกต์ให้เข้ากับแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและสอดคล้องกับวิถีชีวิตรวมทั้งพื้นฐานวัฒนธรรมเดิมของชาวกะเหรี่ยงเอง

ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิจัยตั้งแต่บริบทที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง ตลอดจนการนำเอาเครื่องดนตรีไปประยุกต์ใช้ในมิติมุมมองต่างๆ โดยเน้นให้สมาชิกในชุมชนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ที่จะศึกษา ได้มีส่วนร่วมในการศึกษาบริบทและแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีของชุมชนด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงฯ

ขั้นตอนที่ 2 หาแนวทางอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูชาวกะเหรี่ยงฯ

ขั้นตอนที่ 3 หาแนวทางการปรับประยุกต์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงฯ

วัตถุประสงค์ เพื่อจัดทำเป็นฐานข้อมูลภูมิปัญญาชุมชนทางวัฒนธรรมดนตรี ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานของวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูชาวกะเหรี่ยงที่เป็นปัจจุบัน เช่น ลักษณะทางกายภาพ วิธีการทำเครื่องดนตรี การตั้งเสียง วิธีการบรรเลง เป็นต้น

2. เพื่อระบุและวิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุของการดำรงอยู่หรือการสูญหายของเตหน่ากู

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ประชาชนชาวบ้าน กลุ่มนักดนตรี องค์การบริหารส่วนจังหวัด กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูดนตรีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดนตรีเตหน่ากู จำนวน 10 คน แบ่งได้ดังนี้

- ประชาชนชาวบ้านที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากู โดยการเลือกแบบการอ้างอิงแบบปากต่อปาก (Snowball Sampling) สำหรับผู้ที่บรรเลงเตหน่ากูเท่านั้น เพื่อสัมภาษณ์ค้นหาข้อมูลพื้นฐาน ตลอดจนข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง

- ศึกษาชุมชน วิเคราะห์ชุมชน กลุ่มผู้ให้ข้อมูล เลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยทำการวิเคราะห์บริบทของชุมชนในพื้นที่

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

- สภาพข้อเท็จจริงของวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากู

- องค์ความรู้ของเตหน่ากูทางด้านลักษณะทางกายภาพ เช่น การตั้งเสียง วิธีการบรรเลง เป็นต้น

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ ศึกษาเฉพาะตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่

วิธีการทำวิจัย ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ในภาพรวมของปัญหา มีขั้นตอนดังนี้

1. สืบหาข้อมูลทั่วไป

- การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

- สัมภาษณ์บุคคลต่างๆ

- สังเกตแบบมีส่วนร่วม

2. ภาคสนาม

- การศึกษาชุมชน วิเคราะห์ชุมชน เพื่อศึกษากิจกรรมของชาวกะเหรี่ยงที่ทำอยู่ในพื้นที่ โดยเน้นวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูในด้านการดำรงอยู่ การถ่ายทอดและการปรับตัวต่อบริบทต่างๆ ของสังคม

- ศึกษาองค์ความรู้เครื่องดนตรีเตหน่ากูด้านต่างๆ

- สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับบุคคลที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องปัญหาที่พบและแนวทางการแก้ไข เพื่อให้ได้ความคิดและแนวทางที่จะเกิดขึ้นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากู

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง

2. แนวทางสัมภาษณ์เชิงลึก ประเด็นการสนทนา และประเด็นการประชุมกลุ่ม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาจากเอกสารทุติยภูมิ (Secondary Source) ได้แก่ ตำรา สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อด้านอินเทอร์เน็ต บทความทางวิชาการ นอกจากนี้ยังมีสื่อจากฐานข้อมูลแหล่งต่างๆ รวมทั้งศึกษาจากเอกสารเชิงพื้นที่ศึกษา
2. ศึกษาจากข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Source) ผู้วิจัยได้ทำการลงภาคสนามที่ศึกษาโดยตรงจากการสัมภาษณ์ นำเสนอแนวคิดและประสบการณ์จากผู้เขียนโดยตรง ด้วยการสำรวจสภาวะวัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากู สำรวจข้อมูลพื้นฐานทั่วไปเกี่ยวกับเครื่องดนตรีเดหน่ากู และข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ การดำรงอยู่ ด้วยวิธีการดังนี้
 - เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูโดยตรง
 - เก็บข้อมูลจากการประชุมกลุ่ม สนทนากลุ่มปราชญ์ชาวบ้าน ด้านวัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูชาวกะเหรี่ยง
3. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการจดบันทึก บันทึกวิดีโอ การสนทนา บันทึกเสียงการสนทนา สัมภาษณ์บุคคล การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและภาพถ่าย เพื่อนำมาวิเคราะห์รายละเอียดจำแนกประเด็นต่างๆ และสรุปเป็นประเด็นของการวิจัยในด้านเนื้อหาขององค์ความรู้ทางด้านวัฒนธรรมดนตรี และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมดนตรี

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง มาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา รวมถึงการใช้ทฤษฎีทางมานุษยวิทยาดนตรี
2. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตการณ์ทางวัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงมาสรุปเพื่อเป็นเป้าประสงค์ทางด้านองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง
3. ผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาเรียงลำดับประเด็นหลักๆ เกี่ยวกับองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง พร้อมกับศึกษาจากเอกสารที่ค้นคว้ามาประกอบ เพื่อให้เหตุผลที่สำคัญ
4. นำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่ได้จากปราชญ์ชาวบ้าน มาวิเคราะห์จำแนกประเด็นที่เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ของเครื่องดนตรีเดหน่ากู
5. สรุปข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากู ด้านลักษณะทางกายภาพ ระบบเสียง วิธีการบรรเลง บทเพลง เทคนิคการบรรเลง เป็นต้น

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาแนวทางอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีของชาวกะเหรี่ยงฯ

วัตถุประสงค์

เพื่อกำหนดเป้าหมายและออกแบบแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรี เดหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูล ใช้ข้อมูลที่ได้จากเป้าหมายที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยจากปราชญ์ชาวบ้าน กลุ่มนักดนตรี องค์การบริหารส่วนจังหวัด กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูดนตรีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดนตรีเดหน่ากู จำนวน 10 คน ในการกำหนดทิศทางการหาแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา เมื่อได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาเรียบเรียงให้ได้เนื้อหาของบริบทที่มีผลกระทบต่อวัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากู เพื่อหาแนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงให้ดำรงอยู่

วิธีการทำวิจัย

นำเนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์มาจัดการประชุมกลุ่ม เพื่อหาแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเดหน่ากู พบว่าสิ่งที่ควรจัดกระทำ คือ 1) จัดการอบรมการบรรเลงเดหน่ากู และ 2) ทำหลักสูตรท้องถิ่นในหน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระศิลปะ (ดนตรี) มีวิธีการดังนี้

1. จากแนวคิดของผู้วิจัยที่เลือกโรงเรียนที่มีกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง และโรงเรียนที่มีครูดนตรี ซึ่งพบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษา วิทยาลัยพัฒนา เป็นโรงเรียนที่เหมาะสมกับการจัดการอบรมให้ความรู้เรื่องเครื่องดนตรีเตหน่ากู เนื่องจากมีครูดนตรีที่เป็นชาวกะเหรี่ยงและมีนักเรียนที่เป็นชาวกะเหรี่ยง 95 เปอร์เซ็นต์ ควรจัดการอบรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากู เพื่อให้ครูดนตรีและนักเรียนสามารถถ่ายทอดให้กับนักเรียนหรือรุ่นน้องต่อไปได้ในอนาคต ซึ่งการอบรมเชิงปฏิบัติการมีขั้นตอนดังนี้

- มีการรับสมัครและการคัดเลือกผู้ที่เข้ารับการอบรมการบรรเลงเตหน่ากู โดยปราชญ์ดนตรีชาวกะเหรี่ยง
- จัดการอบรมโดยมีเนื้อหาทั้งทฤษฎีและการปฏิบัติเกี่ยวกับเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง
- สรุปผลการอบรมเชิงปฏิบัติการและเผยแพร่กลุ่มที่ได้รับการอบรมต่อสาธารณะ

2. นำผลจากการวิเคราะห์ห้วงความรู้วัฒนธรรมดนตรีของชาวกะเหรี่ยงมาเรียบเรียงเพื่อจัดทำหน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระศิลปะ (ดนตรี) และทำสื่อโปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเตหน่ากู และคู่มือการบรรเลงเตหน่ากู ดังนี้

- ตรวจสอบเนื้อหาทางด้านวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงโดยปราชญ์ชาวบ้าน ผู้อำนวยการโรงเรียนครูดนตรีและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดนตรีเตหน่ากู รวมทั้งองค์การบริหารส่วนตำบล

- นำเนื้อหาดนตรีเตหน่ากูมาออกแบบหน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระศิลปะ (ดนตรี) เพื่อเป็นหลักสูตรท้องถิ่น โดยมีเนื้อหาประกอบด้วย ประวัติความเป็นมาของเตหน่ากู ลักษณะทางกายภาพ ระบบเสียง วิธีการบรรเลง และบทเพลง เพื่อเป็นคู่มือและได้โปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเตหน่ากู

- เผยแพร่ให้โรงเรียนที่อยู่ในตำบลบ้านจันทร์ และองค์การบริหารส่วนตำบลได้นำไปใช้สำหรับจัดการเรียนการสอนหรือการอบรม เพื่อให้เครื่องดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงดำรงอยู่ รวมทั้งให้อาจารย์และนักเรียนช่วยกันยกระดับความรู้ความเข้าใจทักษะและทัศนคติในด้านวัฒนธรรมดนตรีและการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีของชาวกะเหรี่ยงเอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม รวมทั้งการอบรมเชิงปฏิบัติการจากปราชญ์ชาวบ้าน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการอบรมเชิงปฏิบัติการเครื่องดนตรีเตหน่ากู เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

ขั้นตอนที่ 3 ศึกษาแนวทางการปรับประยุกต์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ขั้นตอนนี้สรุปได้จากการศึกษาองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง และแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง เพื่อนำเข้าสู่การปรับประยุกต์ในการนำไปสู่การท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์

1. เพื่อนำองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงมาปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ในเรื่องการท่องเที่ยว
2. เพื่อนำแนวทางการอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากู มาปรับกระบวนการให้เข้าสู่การท่องเที่ยว

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูล ข้อมูลจากกลุ่มที่ 1 ปราชญ์ชาวบ้าน กลุ่มนักดนตรี องค์การบริหารส่วนจังหวัด กำนันผู้ใหญ่บ้าน ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูดนตรีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องดนตรีเตหน่ากู จำนวน 10 คน นำมาเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์กลุ่มที่ 2 ได้แก่ สถานประกอบการ หน่วยงานราชการและเอกชน รวมทั้งวัด จำนวน 10 คน เพื่อกำหนดแนวทางร่วมกันในการปรับประยุกต์เพื่อให้เข้ากับรูปแบบการท่องเที่ยว

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา นำผลจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง มาออกแบบแนวทางเพื่อใช้ในการปรับประยุกต์ในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการรวบรวมข้อมูลใช้การจดบันทึก บันทึกวิดีโอ บันทึกเสียง จากการสัมภาษณ์กลุ่มที่ 1 เพื่อใช้เนื้อหาและแนวคิดต่างๆ นำมาเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์กลุ่มที่ 2 สถานประกอบการ หน่วยงานราชการและเอกชน รวมทั้งวัดในการวิเคราะห์และจัดหาแนวทางร่วมกัน ดังนี้

1. สัมภาษณ์เชิงลึกในด้านการประยุกต์เข้าสู่การท่องเที่ยว
2. สัมภาษณ์เชิงลึก เจ้าของสถานประกอบการ หน่วยงานรัฐบาลและเอกชน เพื่อวิเคราะห์ความต้องการของสถานประกอบการ
3. สัมภาษณ์เชิงลึกหน่วยงานราชการและเอกชน เพื่อวิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น และนำมาวิเคราะห์แก้ไขปัญหาให้เกิดแนวทางการปรับประยุกต์ร่วมกัน
4. สัมภาษณ์เชิงลึกทางวัด เพื่อหาแนวทางในการนำวัฒนธรรมดนตรีเทหน่าเข้าสู่งานประเพณีและเทศกาลต่างๆ
5. ประชุมร่วมกันในการหาทางออกเพื่อการปรับประยุกต์เข้าสู่การท่องเที่ยว

ผลการวิจัย

1. ศึกษาองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีของชาวกะเหรี่ยงฯ

จากการศึกษาวัฒนธรรมดนตรีเทหน่า พบว่า เทหน่าเป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายที่สามารถบรรเลงได้ทั้งทำนองและเสียงประสานในตัวเอง เทหน่ามีบทบาทหน้าที่ในวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยง ในด้านประกอบการร้องในการอ้อฮาและประกอบการร้องเพลงอื่นๆ รวมทั้งยังใช้ในการเกี่ยวพาราสีในอดีตที่ผ่านมา ปัจจุบันการบรรเลงเทหน่าลดลงเนื่องจากชาวกะเหรี่ยงตำบลบ้านจันทร์มีสื่ออื่นๆ โทรทัศน์ จานดาวเทียม จึงสามารถเลือกเสพสิ่งบันเทิงอื่นๆ ทำให้เทหน่าลดบทบาทหน้าที่ลง ปัจจุบันในตำบลบ้านจันทร์มีผู้บรรเลงเทหน่าเพียง 3 คน เท่านั้น

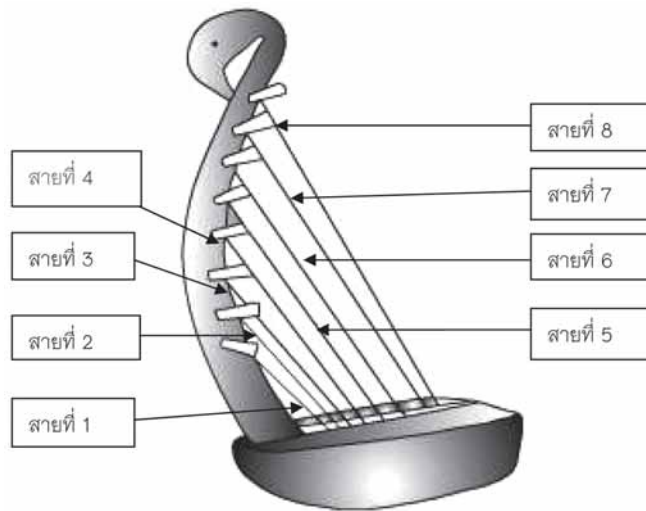
ลักษณะกายภาพของเทหน่า

1. กล้องเสียงเทหน่า ในปัจจุบันทำจากไม้สักหรือไม้เนื้ออ่อน ไม้ที่เป็นท่อนจะนำมาเป็นตัวเทหน่า
2. คอหรือทวน จะเป็นแผ่นไม้มีความหนาประมาณ 2 นิ้ว กว้างไม่ต่ำกว่า 8 นิ้ว แล้วนำมาตัดให้โค้งงอ ถ้าไม่มีความกว้างมากจะได้ความโค้งเยอะเช่นกัน
3. ลูกบิด มักทำจากไม้ไผ่ที่มีอายุ 3-4 ปี หรือแกนไม้เนื้อแข็ง มีตั้งแต่ 6-12 อัน
4. ฝาปิดโพรง ทำจากหนังสัตว์ ต่อมาทำจากสังกะสี ไม่ว่าจะเป็นปับหรือหลังคาสังกะสีทั่วไป เนื่องจากหนังสัตว์มีปฏิกิริยากับอุณหภูมิรอบข้าง ถ้าอากาศหนาวหนังสัตว์จะแข็งตัว ถ้าอากาศร้อนหนังสัตว์จะอ่อนตัว มีผลต่อการตั้งสาย
5. สายเทหน่า แต่เดิมทำจากรากจอบชื่อ ซึ่งเป็นพืชที่อยู่ในตระกูลเถาวัลย์หรือหวายโดยแช่น้ำไว้ประมาณครึ่งวัน เพื่อเพิ่มความเหนียวนุ่ม หรือทำจากเอ็นของสัตว์ ซึ่งจะมีขั้นตอนในการทำยุ่งยากและ เมื่อนำมาแช่น้ำจะส่งกลิ่นเหม็น จึงไม่นิยมนำมาทำ ต่อมานำสายเบ็ดมาทำสายเทหน่า จากนั้นจึงนำสายเบรกรถจักรยานมาเป็นสายเทหน่า ด้วยคุณสมบัติของสายเบรกรถจักรยานที่เป็นเกลียวของแต่ละเส้นจึงทำให้เสียงของเทหน่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะเครื่อง

การทำเทหน่า

1. นำท่อนไม้มาตัดให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู เจาะไม้ด้านในให้เป็นโพรง กล้องเสียงของเทหน่ามักทำจากไม้ที่มีเนื้อไม้แข็งและไม่อ่อนจนเกินไป ขึ้นรูปร่างคล้ายสี่เหลี่ยมคางหมูชุดภายในจะมีรูปร่างคล้ายเรือ ขัดผิวไม้ให้เรียบ
2. คอทำจากไม้เนื้อแข็งรูปโค้ง ที่คอเจาะรูเพื่อใส่ลูกบิดที่มักทำจากไม้ไผ่แก่ นำแผ่นไม้มาตัดให้โค้งงอ และลบเหลี่ยมไม้แล้ว ขัดผิวไม้ให้เรียบ
3. ใช้แผ่นเรียบสังกะสีเพื่อปิดกล่องเสียง โดยนำสังกะสีมาตัดให้ได้ขนาดของกล่องเสียงเทหน่า จากนั้นจึงปิดด้านบนด้านที่คล้ายหัวเรือต่อกับเทหน่า ขึ้นสันตรงกลางให้ตรงและเจาะรู เพื่อจะใช้หมุดตรึงระหว่างทวนกับตัวกล่องเสียง

4. นำกล่องเสียงและคอมาประกบโดยใช้หมุดยึดข้างใน เพื่อให้คอหรือทวนขยับหรือเคลื่อนที่ หลังจากนั้นนำฟามาปิดใช้หมุดตอกยึดกับกล่องเสียง แล้วใช้สายเบรกรถจักรยานโดยที่สายข้างหนึ่งยึดตรงกับกล่องเสียง สายอีกข้างหนึ่งถูกตรึงกับคอที่มีรูปลิ่ม คอยึดติดโดยตรงกับกล่องเสียงสายของเตหน่ากู

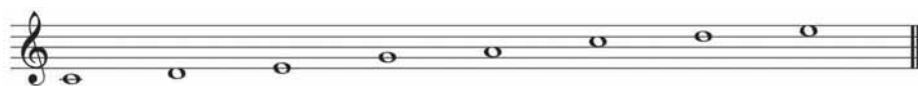

ภาพที่ 1 ลักษณะกายภาพเตหน่ากู

การตั้งสายเตหน่ากู

แบบบันไดเสียงเพนตาโทนิค เมเจอร์ (Major Pentatonic Scale) เริ่มต้นสายตั้งแต่ 6-8 สาย โดยสายที่ 1 ตั้งสาย E และสายสุดท้ายจะเป็นสาย C

- สายเส้นที่ 1 เสียง E
- สายเส้นที่ 2 เสียง D
- สายเส้นที่ 3 เสียง C
- สายเส้นที่ 4 เสียง A
- สายเส้นที่ 5 เสียง G
- สายเส้นที่ 6 เสียง E คู่แปด
- สายเส้นที่ 7 เสียง D คู่แปด
- สายเส้นที่ 8 เสียง C คู่แปด

บันไดเสียง C เพนตาโทนิค เมเจอร์

บันไดเสียงเพนตาโทนิค ไมเนอร์ (Minor Pentatonic Scale) เริ่มต้นสายตั้งแต่ 6-8 สาย โดยสายที่ 1 ตั้งสาย
 สายเส้นที่ 1 เสียง D
 สายเส้นที่ 2 เสียง C
 สายเส้นที่ 3 เสียง A
 สายเส้นที่ 4 เสียง G
 สายเส้นที่ 5 เสียง E
 สายเส้นที่ 6 เสียง D
 สายเส้นที่ 7 เสียง C
 สายเส้นที่ 8 เสียง A คู่แปด

บันไดเสียง A เพนตาโทนิค ไมเนอร์

วิธีการฝึกบรรเลงเตหน่ากุ

การวางเตหน่ากุ โดยทั่วไปจะขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้บรรเลง ส่วนมากจะวางไว้บนหน้าขาของผู้บรรเลง

นิ้วมือขวา

นิ้วหัวแม่มือ หมายถึง นิ้ว 1
 นิ้วชี้ หมายถึง นิ้ว 2
 นิ้วกลาง หมายถึง นิ้ว 3
 นี้วนาง หมายถึง นิ้ว 4

ทั้งนี้การใช้นิ้วมือขวาตีตเส้นนั้น รวมทั้งขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้บรรเลงอีกด้วย ซึ่งแต่เดิมนั้น ผู้บรรเลงไม่ได้มีการกำหนดนิ้วให้เป็นมาตรฐาน มือขวาจะตีตทำนองหรือคอร์ด

นิ้วมือซ้าย

นิ้วหัวแม่มือ หมายถึง นิ้ว 1 ซ้าย

ให้ผู้เรียนใช้มือซ้าย ให้นิ้วชี้ นิ้วกลาง นี้วนาง และนิ้วก้อย แตะไว้ระหว่างลูกบิดของเตหน่ากุ ส่วนนิ้วหัวแม่มือหรือนิ้วที่ 1 สำหรับตีตเป็นเสียงเบสหรือส่วนที่ใช้ประสานกับทำนอง รวมทั้งเสียงโดรน

ภาพที่ 2 ลักษณะการวางนิ้วกับสาย

ภาพที่ 3 ลักษณะการวางนิ้วขวาและซ้าย

โน้ตเทคนิคการบรรเลงเตหน่ากู

บทเพลงสำหรับเตหน่ากูที่ใช้ฝึกเบื้องต้น

การบรรเลงเตหน่ากูสามารถที่จะบรรเลงบทเพลงทั่วไป ด้วยการตั้งสายให้เข้ากับเสียงดนตรีสากล ในบันไดเสียงที่ต้องการ

เพลงเตหน่ากู

2. ศึกษาแนวทางอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงฯ

จากการศึกษาพบว่า วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงในปัจจุบันนี้ขาดการสืบทอด เนื่องจากโรงเรียนมีปัญหาด้านงบประมาณในการซื้อเตหน่ากู รวมทั้งงบประมาณด้านค่าตอบแทนผู้สอน จึงทำให้ไม่สามารถจ้างปราชญ์ชาวบ้านมาสอนได้ ทำให้เยาวชนที่เป็นนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ชาวกะเหรี่ยงที่อยู่ในโรงเรียนไม่รู้จักเครื่องดนตรีเตหน่ากู นอกจากนั้นแล้วด้านการนับถือศาสนาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เตหน่ากูไม่มีบทบาทหน้าที่ในพิธีกรรมและงานประเพณีต่างๆ ของชาวกะเหรี่ยง ซึ่งดนตรีจะอยู่ได้ต้องเป็นส่วนหนึ่งของงานประเพณีจึงจะสามารถดำรงอยู่ได้ ทั้งนี้ผู้ที่บรรเลงเตหน่ากูได้เหลือเพียงอาจารย์พนา พัฒนาไพรวัลย์ อาจารย์ทองดี ธุระวร และอาจารย์โชโลมอล ซึ่งทั้ง 3 ท่านนี้ นับถือศาสนาคริสต์ ทำให้ไม่สามารถที่จะร่วมในประเพณีของชาวพุทธ ส่วนในโบสถ์ของศาสนาคริสต์นำเครื่องดนตรีสากล เช่น กีตาร์ คีย์บอร์ด กลองชุด ใช้ประกอบพิธีทางศาสนาคริสต์ ทำให้เยาวชนที่นับถือคริสต์ศาสนาเห็นเฉพาะเครื่องดนตรีสากลที่ใช้ในโบสถ์ รวมทั้งสื่ออื่นๆ นั้นน่าสนใจว่าเครื่องดนตรีของชาวกะเหรี่ยงเอง ดังนั้นการสืบทอดจึงเป็นไปได้ยาก ซึ่งอาจจะทำให้เตหน่ากูสูญหายไปจากวัฒนธรรมกะเหรี่ยงของตำบลบ้านจันทร์ได้ ทำให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกิดความคิดร่วมกันในการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่น ซึ่งได้ร่วมกันพิจารณาเนื้อหาหลักสูตรกับครูสอนดนตรีเป็นชาวกะเหรี่ยงที่สอนในโรงเรียนมัธยมกัลยาณิวัฒนา นอกจากนี้ยังจัดทำคู่มือการบรรเลงเตหน่ากู และโปรแกรมบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพื่อใช้ในการเรียนการสอน และสำหรับโรงเรียนที่ครูดนตรีหรือผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเอง

การจัดหลักสูตรดนตรีท้องถิ่น

การจัดเครื่องดนตรีเตหน่ากูเข้าสู่หลักสูตรดนตรีท้องถิ่น เนื้อหาสำคัญของกลุ่มสาระดนตรี คือ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์ และอื่นๆ ตามมาตรฐานการเรียนรู้ การส่งเสริมวัฒนธรรมดนตรีเข้าสู่ระบบการเรียนการสอน ที่สอดคล้องให้อยู่ในหลักสูตรในท้องถิ่นตามกลุ่มสาระการเรียนรู้

การจัดแผนการเรียนรู้นี้ เมื่อนักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมดนตรี เครื่องดนตรี บทบาทหน้าที่ รูปแบบของจังหวะ ทำนอง องค์ประกอบของดนตรี ศัพท์สังคีตของดนตรี วิธีการบรรเลงดนตรีและการแสดงพื้นเมือง การใช้และการรักษาเครื่องดนตรี อ่านและเขียนโน้ตไทยและโน้ตสากลในรูปแบบต่างๆ สามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบดนตรี ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของบทเพลงหรือการบรรเลง สามารถใช้ดนตรีประกอบกิจกรรมทางนาฏศิลป์และอื่นๆ จากสาระการเรียนรู้ในส่วนของดนตรีท้องถิ่นได้ นำองค์ความรู้เรื่องเตหน่ากูสู่สาระการเรียนรู้ในหลักสูตร นอกจากนี้ยังสามารถนำเข้าสู่ชั่วโมงเพิ่มเติมหรือชั่วโมงชุมนุม

จัดอบรมการบรรเลงเตหน่ากู

จากการอบรมการบรรเลงเตหน่ากูของนักเรียนโรงเรียนมัธยมกัลยาณิวัฒนา จำนวน 15 คน และอาจารย์ 1 คน โดยมีวิทยากรในการอบรมครั้งนี้คือ อาจารย์พนา พัฒนาไพรวัลย์ ปราชญ์ชาวบ้านที่มีความรู้ความชำนาญด้านการบรรเลงเตหน่ากูเป็นที่ยอมรับของชุมชน ซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เยาวชนกะเหรี่ยงได้รู้จักดนตรีของตนเอง และสามารถบรรเลงได้ในเบื้องต้น

3. แนวทางการปรับประยุกต์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงเพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การปรับประยุกต์ใช้เพื่อเข้าสู่การท่องเที่ยว ด้วยวัฒนธรรมประเพณีชาวปกากะญอในตำบลบ้านจันทร์มีความหลากหลาย ประเพณีของชาวตำบลบ้านจันทร์มีความผูกพันกับศาสนาหรือความเชื่อเป็นหลัก รวมทั้งพิธีกรรมที่ยังดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าพิธีกรรมบางอย่างเริ่มหายไปทำให้มีผลกระทบไปถึงวัฒนธรรมอื่นด้วย

เตหน่ากูเป็นเครื่องดนตรีที่ผู้บรรเลงสามารถบรรเลงทำนอง เสียงประสาน และจังหวะอยู่ในเครื่องเดียวกัน จึงมีแนวคิดในด้านการปรับประยุกต์ ดังนี้

1. การปรับประยุกต์ระหว่างเตหน่ากูกับการอื้อธาให้เกิดความกลมกลืนและจะทำให้น่าสนใจมากขึ้น
2. การนำเครื่องดนตรีเตหน่ากูให้เป็นส่วนหนึ่งของประเพณีของชาวตำบลบ้านจันทร์ ทำให้การดำรงอยู่ของประเพณีและวัฒนธรรมดนตรียังคงสืบทอดต่อไป

3. การจัดโครงการอบรมการบรรเลงเตหน่ากู เพื่อเป็นแรงผลักดันให้กับเยาวชนชาวปกากะญอมีความสนใจในวัฒนธรรมของตนเอง

เมื่อประเพณีหรือพิธีกรรมบางอย่างเริ่มหายไปทำให้การนำเครื่องดนตรีที่เกี่ยวข้องกันเริ่มสูญหายไปด้วย รวมทั้งการขาดผู้สืบทอดย่อมเป็นการส่งสัญญาณของการสูญหายทางวัฒนธรรมดนตรี

การส่งเสริมการเล่นเตหน่ากูเพื่อเข้าสู่การท่องเที่ยวต้องได้รับความร่วมมือร่วมใจจากทุกฝ่ายที่อยู่ในตำบลบ้านจันทร์ จากการจัดกิจกรรมงานประเพณีและเทศกาลของชุมชนนั้นมีส่วนที่จะผลักดันให้เตหน่ากูหรือวัฒนธรรมอื่นยังคงดำรงอยู่ในตำบลบ้านจันทร์ โดยการนำออกมาเผยแพร่สู่สายตาของชุมชนและผู้ที่มีส่วนร่วมงาน ดังนี้

1. การจัดเตหน่ากูเข้าร่วมในกิจกรรมของตำบลบ้านจันทร์
2. การประกวดการบรรเลงเตหน่ากูในรูปแบบดั้งเดิมและรูปแบบใหม่
3. การประกวดการนำเตหน่ากูเข้าร่วมกับวงดนตรีในรูปแบบร่วมสมัย (Contemporary)

ส่งเสริมในโครงการอนุรักษ์และส่งเสริมงานประเพณีโดยให้เตหน่ากูเข้าร่วม เช่น งานชาวเขาสัมพันธ์ หรืองานพิธีที่เกี่ยวกับประเพณีต่างๆ ที่ทางวัดบ้านจันทร์ได้จัดขึ้น

ดังนั้น แนวทางการปรับปรุงยุคเตหน่ากู เพื่อเข้าสู่การท่องเที่ยวเป็นการเติมเต็มให้งานประเพณีมีความงดงามและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การอภิปรายผล

1. ศึกษาองค์ความรู้วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงฯ

เครื่องดนตรีเตหน่ากูเป็นเครื่องดนตรีที่พัฒนาตามศักยภาพของผู้บรรเลงตลอดเวลาที่รับใช้สังคม ทั้งทางด้านกายภาพของเครื่องดนตรีเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ รวมทั้งเพื่อเป็นการอนุรักษ์ธรรมชาติและสัตว์ป่าที่จะถูกนำมาประดิษฐ์เป็นเครื่องดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาวิธีการตั้งเสียง ให้เป็นระบบเพนตาโทนิค เมเจอร์ และเพนตาโทนิคไมเนอร์ ของดนตรีตะวันตก เพื่อรองรับการผสมผสานกับเครื่องดนตรีและบทเพลงอื่นๆ ด้วยเช่นกัน ถือว่าเป็นการพัฒนาเพื่อให้เครื่องดนตรีเตหน่ากูได้ออกสู่วัฒนธรรมภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับบูลโน เนท์ (อ้างใน ธนพชร นุตสาระ, 2555: 12) กล่าวว่า ดนตรีมีความเท่าเทียมกัน ดนตรีเป็นการแสดงออกทางวัฒนธรรมในขณะที่ยุควัฒนธรรมต่างๆ มีลักษณะแตกต่างกันออกไป และดนตรีเหล่านั้นสามารถบอกเล่าเรื่องราวความแตกต่างและเรื่องราวของคนในสังคมนั้นๆ ที่มีการสืบทอดแบบปากต่อปาก

2. ศึกษาแนวทางอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยงฯ

แนวทางอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีเตหน่ากูของชาวกะเหรี่ยง เครื่องดนตรีเตหน่ากูที่ไม่ได้รับความนิยมในการบรรเลงเหมือนเครื่องดนตรีตะวันตกเครื่องอื่นๆ ปัจจัยที่ทำให้เตหน่ากูไม่ได้รับความนิยมนั้นอาจเป็นเพราะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของประเพณีของชาวกะเหรี่ยงเอง จึงทำให้ไม่ได้รับความนิยม

แนวทางอนุรักษ์เตหน่ากูอีกแนวทางหนึ่งคือ การนำเตหน่ากูเข้าสู่ระบบการเรียนการสอนในกลุ่มสาระศิลปะ (ดนตรี) ดังนั้นการจัดอบรมการบรรเลงเตหน่ากูให้กับนักเรียนและครูโรงเรียนมัธยมกัลยาณิวัฒนา ถือได้ว่าเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถเผยแพร่ให้เตหน่ากูมีพื้นที่ในการดำรงอยู่ ซึ่งเตหน่ากูถือว่าเป็นดนตรีที่มีความผูกพันกับวิถีชีวิตของชาวกะเหรี่ยง

ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่ เป็นแหล่งการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รวมทั้งเป็นพื้นที่ที่เริ่มมีบุคคลภายนอกเข้าไปอาศัยอยู่และทำมาหากิน ทำให้พื้นที่นี้ได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ ชาวบ้านที่นี้รู้จักใช้สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น โทรศัพท์ ตู้เย็น เครื่องเสียง รถยนต์ รวมทั้งการส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนหนังสือในเมือง การเข้ามาเรียนหนังสือในเมืองทำให้เยาวชนปกากะญอได้รับทั้งทางด้านความรู้และวัฒนธรรมอื่นด้วยเช่นกัน ทำให้เยาวชนในพื้นที่เริ่มห่างไกลจากวัฒนธรรมที่เคยสืบทอดต่อกันมา แต่มีการรับรู้วัฒนธรรมใหม่ที่แตกต่างกับวัฒนธรรมดั้งเดิมจนเกิดการต่อต้านวัฒนธรรมเดิม

ทำให้วัฒนธรรมบางอย่างได้สูญหายไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัฒนธรรมดนตรี ซึ่งมีความสอดคล้องกับสัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2551: 6) อธิบายว่า การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม (Culture Change) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรม ซึ่งอาจแบ่งเป็น 3 รูปแบบ คือ

1. ความคิด (Idea) ได้แก่ ความเชื่อ ความรู้ ค่านิยม อุดมการณ์
2. การกระทำ (Behavior) ได้แก่ บรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งอาจแบ่งย่อยออกไปเป็นวิถีประชา (Folk Ways) จารีตประเพณี (Mores) และกฎหมาย (Laws)

3. วัตถุ (Material) ได้แก่ ส่วนที่เป็นวัตถุของวัฒนธรรม เช่น บ้านเรือน เครื่องใช้ เครื่องมือ เครื่องประดับ
แนวทางในการอนุรักษ์โดยการจัดอบรมการบรรเลงเตหน่ากู เพื่อให้องค์ความรู้ยังคงดำรงอยู่และได้รับการสืบทอด ผู้วิจัยบันทึกโน้ตดนตรีสากลและบันทึกประวัติที่เกี่ยวข้องและรายละเอียดอื่นๆ รวมทั้งได้จัดทำสาระเพิ่มเติมเกี่ยวกับการบรรเลงเตหน่ากู เพื่อเป็นแนวทางในการอนุรักษ์ขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

3. ศึกษาแนวทางการปรับประยุกต์วัฒนธรรมดนตรีของชาวกะเหรี่ยงเพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่

ตำบลบ้านจันทร์ อำเภอกัลยาณิวัฒนา จังหวัดเชียงใหม่ เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศให้ความสนใจ ตำบลบ้านจันทร์มีการจัดงานเทศกาลและมีที่พัก รีสอร์ท ร้านอาหาร เพื่อความสะดวก ของนักท่องเที่ยว การจัดงานเทศกาลเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมให้มีรูปแบบที่หลากหลายกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่ขาดไม่ได้คือการนำวัฒนธรรมดนตรีเข้าไปเพื่อสร้างสีสันและเป็นอีกแนวทางหนึ่งในการอนุรักษ์

เตหน่ากูเป็นเครื่องดนตรีที่มีความนุ่มนวลไพเราะ เป็นเครื่องดนตรีที่สามารถบรรเลงร่วมกับเครื่องดนตรีสากลอื่นๆ ได้ การนำเตหน่ากูเข้าเป็นส่วนหนึ่งของงานเทศกาลของชนเผ่าสัมพันธุ์ นอกจากนั้นยังสามารถบรรเลงกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น ถือว่าเป็นการส่งเสริมเพื่อให้เตหน่ากูยังดำรงอยู่ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการนำเสนอ งาน รูปแบบของการปรับประยุกต์ให้เข้ากับการเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งอมรา พงศาพิชญ์ (2542: 16-17) อธิบายว่า การปรับตัว (Adaptation) เป็นความหมายของการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนเพื่อให้ความสัมพันธ์ลงตัว โดยพิจารณา ประเด็นดังต่อไปนี้

- การปรับตัวด้านองค์ประกอบด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น วรรณคดี ดนตรี การแสดง และศิลปกรรม รวมทั้งสังคม วัฒนธรรมที่เป็นวิถีชีวิต ความเชื่อ ฯลฯ
 - องค์ประกอบต่างๆ ของวัฒนธรรมที่ร้อยประสานเข้าเป็นวัฒนธรรมที่เป็นองค์รวม มีลักษณะเฉพาะของแต่ละสังคมวัฒนธรรม
 - การปฏิสัมพันธ์กับสังคมข้างเคียง หรือการค้นพบสิ่งใหม่ภายในสังคมของตนเองและทำให้เกิดการปรับเปลี่ยน เพื่อความคงอยู่ของสังคมและวัฒนธรรมนั้นๆ
 - วัฒนธรรมคือระบบสัญลักษณ์ องค์ประกอบแต่ละส่วนมีความหมายและสื่อความหมายที่ลึกซึ้งและกว้างขวางกว่าข้อเท็จจริง
 - การดำเนินชีวิตต้องดำเนินเป็นกลุ่ม การปรับเปลี่ยนสังคมวัฒนธรรม เป็นการปรับเปลี่ยนในกลุ่มมากกว่า ในระดับปัจเจกบุคคล การสืบทอดวัฒนธรรมต้องถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่งเป็นกลุ่ม การปรับตัวทางวัฒนธรรม จึงเป็นการปรับเปลี่ยนของกลุ่ม
 - พฤติกรรมของมนุษย์ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ ไม่มีพฤติกรรมใดที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้เลย
 - การถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นหนึ่งไปสู่รุ่นหนึ่งมีกระบวนการและขั้นตอน
- การปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรมเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยมีมนุษย์เป็นตัวควบคุมปรากฏการณ์นี้

นอกจากนั้นแล้ว การนำสิ่งที่มีอยู่เดิมทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางวัฒนธรรม การนำเทหนาฏเข้าสู่การท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นการจัดการทางด้านวัฒนธรรมที่มีเจ้าของชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุดและยังคงให้เครื่องดนตรีชนิดนี้ยังคงอยู่ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของสังคม ดังที่กาญจนา แก้วเทพ (2538: 80) กล่าวว่า วัฒนธรรมหมายถึงวิถีทางและแบบฉบับในการดำเนินชีวิตของชุมชนที่ได้ปฏิบัติส่งสมกันมา รวมทั้งความคิดต่างๆ ที่ตนได้กระทำ สร้างสม ถ่ายทอด และรักษาไว้จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง ที่อาจจะอยู่ในรูปของความรู้ การปฏิบัติ ความเชื่อ ตลอดจนวัตถุสิ่งของที่เกิดจากการคิดประดิษฐ์ และการกระทำของมนุษย์ที่ครอบคลุมถึงวิถีชีวิต การทำมาหากิน และระบบเศรษฐกิจ โดยได้จำแนกวิธีการทำงานพัฒนาแนววัฒนธรรมชุมชนออกเป็น 3 แบบใหญ่ คือ

1. การนำเอาวัฒนธรรมดั้งเดิมในด้านรูปแบบและเนื้อหามาใช้ในงานพัฒนาโดยมีเป้าหมายหลักอยู่ที่ผลสำเร็จของงานพัฒนา
2. การถือเอาวัฒนธรรมเป็นเป้าหมายในตัวเอง เป็นเครื่องมือสำหรับการพัฒนา
3. แนวทางการพัฒนาที่มีมิติของวัฒนธรรมสอดแทรกเป็นยาดำในเนื้องานทุกอย่าง โดยเฉพาะส่วนของคุณค่า วัฒนธรรมการทำงานพัฒนาแนววัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด ควรจะหมายถึงการเคารพและเชื่อมั่นในศักยภาพพลังสร้างสรรค์ของชุมชน อันมีคุณค่าที่ตีงามเป็นพื้นฐานและในการศึกษาถึงแนววัฒนธรรมชุมชน ในงานพัฒนาควรพิจารณาในเนื้อหาและรูปแบบ 2 ประเภท คือ

3.1 ทศนะแบบการนำเอาวัฒนธรรมชุมชนเป็นเครื่องมือ โดยมองว่างานพัฒนาจะสามารถนำเอาวัฒนธรรมมาใช้ในลักษณะโครงการพัฒนา โดยเป็นเครื่องมือหรือวิธีการทำงานที่ตอบสนองกับผลประโยชน์และความต้องการของประชาชน และการทำงานพัฒนาให้สอดคล้องกับวิถีชีวิต ระบบคิด โลกทัศน์ ซึ่งรวมถึงวัฒนธรรมของประชาชน

3.2 ทศนะแบบโครงสร้าง ต้องมีความผูกพันอยู่กับโครงสร้างของสังคม วัฒนธรรมการผลิต กระบวนการผลิต และผลิตซ้ำ โดยการผลิตวัฒนธรรมนั้นย่อมขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและบริบทต่างๆ ของสังคม

ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับวัฒนธรรมดนตรีชาวปกาเกอญอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทหนาฏ รวมทั้งการนำเทหนาฏมาปรับประยุกต์ให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน เป็นสิ่งจะทำให้ยังคงดำรงอยู่ของเทหนาฏได้ในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการอนุรักษ์และส่งเสริมการบรรเลงเทหนาฏ

1. ควรจัดเป็นหลักสูตรท้องถิ่นในกลุ่มสาระศิลปะ (ดนตรี) ของโรงเรียนที่มีกลุ่มชาติพันธุ์
2. ควรมีการอนุรักษ์และส่งเสริมเทหนาฏ โดยส่งเสริมให้มีการสืบทอดจากปราชญ์ เพื่อนำไปใช้ในประเพณีของหมู่บ้าน
3. ด้านหน่วยงานรัฐ องค์การบริหารส่วนตำบล สมควรให้นำเทหนาฏเข้าสู่ประเพณีดั้งเดิมที่เคยปฏิบัติกันมา รวมทั้งปรับประยุกต์เพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัยและแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาวิจัย

1. ควรมีการศึกษาความแตกต่างของเทหนาฏในแต่ละพื้นที่ที่ยังมีการอนุรักษ์ไว้
2. ควรมีการวิจัยด้านวัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนกับเทหนาฏของชาวปกาเกอญอในแต่ละพื้นที่

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ. 2538. การพัฒนาแนววัฒนธรรมชุมชน: โดยถือนุชย์เป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: สมาคมทอริกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนาจัดพิมพ์.
- ธนพชร นุตสาระ. 2555. มานุษยวิทยาดนตรี. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (เอกสารอัดสำเนา).
- ลักษณะกะเหรี่ยงในประเทศไทย. ม.ป.ป.. (ออนไลน์). แหล่งที่มา <http://www.baanjomyut.com/library/karen/14.html> (23 เมษายน 2557).
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. 2551. ทฤษฎีและกลยุทธ์การพัฒนาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา พงศาพิชญ์. 2542. วัฒนธรรม ศาสนา และชาติพันธุ์: วิเคราะห์สังคมไทยแนวมานุษยวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่

ศ.ดร.กิตติชัย วัฒนานิก	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ดร.นิวุฒิ หวังชัย	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ศ.ดร.มนัส สุวรรณ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.พหล ศักดิ์คะหัตถ์	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ศ.ดร.อารี วิบูลย์พงษ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	อ.ดร.พูลพงศ์ สุขสว่าง	มหาวิทยาลัยบูรพา
ศ.อานวย ขนนไทย	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ดร.มนตรี แยมกสิกร	มหาวิทยาลัยบูรพา
ศ.ดร.สายสมร ล้ายอง	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ดร.โกสุม สายใจ	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
รศ.ดร.อวรณ์ โอภาสพัฒนกิจ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ดร.สุชาติ แสงทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
รศ.ดร.วิบูลย์ รัตนพานนท์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	อ.ดร.กรรณิกา เจริญชัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
รศ.ดร.สมพงษ์ วิทาศักดิ์พันธ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ทพ.ดร.สุรสิงห์ วิศรุตรัตน์	สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเชียงใหม่
รศ.ดร.ธเนศ ศรีวิชัยลำพันธ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ดร.นพ.ชูสิน สีลพัทธ์กุล	โรงพยาบาลสารภี
รศ.ดร.สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรณ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.บุลรัตน์ สิทธิพงศ์	โรงเรียนสิริมงคลานุสรณ์
รศ.เพทาย พงษ์เพียรจันทร์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	อ.ดร.เทิดชาย ช่วยบำรุง	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
รศ.ดร.ธวัชชัย รัตนขเลศ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.วรรณที สันติกุล	Hong Kong Polytech University
อ.ดร.ธนะชัย พันธุ์เกษมสุข	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	Professor Andreas Zins	Vienna University
อ.ดร.วรรณพร ทะพิงค์แก	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.บุษบา สิทธิการ	มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
รศ.ดร.พัชรินทร์ ระวีวัน	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ดร.โกศล มีคุณ	สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
รศ.ธีรภัทร วรรณฤมล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.วรรณมา ศิลปอาชา	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
รศ.ดร.วี ลังกานี	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ร.ท.หญิง ดร.เกดศิริ เจริญวิศาล	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หาดใหญ่
ผศ.ดร.ชิตชล ผลารักษ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ไพบุลย์ ศรีชัยสวัสดิ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รศ.ดร.ยุวดี พิรพรพิศาล	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.ดนุตา จามจุรี	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
รศ.ธนกร ช้างน้อย	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ดร.พงษ์แก้ว อุดมสมุทรศิริ	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผศ.ดร.นงลักษณ์ เขียนงาม	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.ศรัณย์ นักรบ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ผศ.ดร.ปรีชา เจริญเจริญ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.รณิดา ปิงเมือง	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
อ.ดร.ปฐมาวดี จงรักษ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.ดร.วรรณวดี ม้าลำพอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
อ.ดร.พนม กุณาวงค์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	รศ.สนิท สัตโยภาส	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
รศ.ดร.พิศิษฐ์ สิงห์ใจ	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	อ.ดร.ศุภกฤษ เมธีโกคพงษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
รศ.ดร.พัชรา ตันติประภา	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.พวงพยอม ชิตทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
ผศ.ดร.วสันต์ จอมภักดี	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	ผศ.ดร.กมลณัฐ พลวัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
อ.ดร.คณิเทพ ปิตุภูมิภาค	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	อ.ดร.ทัตพร คุณประดิษฐ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
รศ.ไพรัช ตระการศิริพันธ์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	อ.ดร.จุไรรัตน์ จุลจักรวัฒน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
อ.ดร.สินธุ์ สโรบล	มหาวิทยาลัยแม่โจ้		

วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่ เป็นวารสารเพื่อรองรับงานวิชาการเพื่อสังคม

โดยมีเป้าหมายและขอบเขต (Aim and Scope) ที่รับตีพิมพ์บทความที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือท้องถิ่น ทางด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และการศึกษา ที่สามารถแสดงได้เป็นที่ประจักษ์ว่าสามารถใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาสังคม ชุมชน และท้องถิ่น และก่อให้เกิดประโยชน์อย่างชัดเจน หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงในความตระหนักและการรับรู้ในปัญหา และแนวทางแก้ไขของชุมชน และท้องถิ่น โดยมีองค์ประกอบทางด้านการวิจัยที่บ่งชี้สภาพการเปลี่ยนแปลงในเชิงพื้นที่ ชุมชน และสังคม เป็นงานวิจัยที่มีส่วนร่วมและได้รับการยอมรับของสังคม และงานวิจัยที่ใช้องค์ความรู้หรือความเชี่ยวชาญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น หรือสามารถคาดการณ์ ประเมินผลลัพธ์การเปลี่ยนแปลง และเสนอแนวทางการพัฒนาสังคม ชุมชน และท้องถิ่นให้ยั่งยืน

รูปแบบของวารสาร

- กำหนดออก ปีละ 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม-มีนาคม ฉบับที่ 2 เดือนเมษายน-กันยายน
- บทความที่ตีพิมพ์ต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ต่อบทความ

รูปแบบการเขียนบทความ/บทความวิจัย

กองบรรณาธิการได้กำหนดระเบียบการส่งต้นฉบับไว้ให้ผู้เขียนยึดเป็นแนวทางในการส่งต้นฉบับสำหรับการตีพิมพ์ลง “วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่” และกองบรรณาธิการสามารถตรวจสอบต้นฉบับก่อนการตีพิมพ์ เพื่อให้วารสารมีคุณภาพ สามารถนำไปใช้อ้างอิงได้ โดยวารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่ ตั้งแต่ฉบับที่ 1 เดือนตุลาคม พ.ศ.2556-มีนาคม พ.ศ.2557 จะเป็นวารสารเพื่อรองรับงานวิชาการเพื่อสังคม โดยการกำหนดเป้าหมายและขอบเขต (Aims & Scope) ที่จะตีพิมพ์บทความที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือท้องถิ่น ทางด้านสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการศึกษา ที่สามารถแสดงได้เป็นที่ประจักษ์ว่าสามารถใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาสังคมและก่อให้เกิดประโยชน์อย่างชัดเจน หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงในความตระหนักและการรับรู้ในปัญหาและแนวทางแก้ไขของชุมชน โดยเนื้อหาของบทความควรจะนำเสนอให้เห็นถึงประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

- สภาพการณ์ก่อนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น (ในบทนำ ที่มาของปัญหา)
- การมีส่วนร่วมและการยอมรับของสังคมเป้าหมาย (มีผู้เข้าร่วมเป็นภาคเอกชนหรือตัวแทนชุมชน)
- กระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น (วิธีการทดลอง บทสรุปเชิงเสนอแนะ)
- ความรู้หรือความเชี่ยวชาญที่ใช้ในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนั้น (ทฤษฎีและกรอบแนวคิด)
- การคาดการณ์สิ่งที่ตามมาภายหลังจากการเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นแล้ว (ข้อเสนอแนะหลังบทสรุป)
- การประเมินผลลัพธ์การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น (เป็น Outcome ของงาน พิจารณาจากการนำไปใช้ประโยชน์ และ Citation)
- แนวทางการติดตามและบำรุงรักษาพัฒนาการที่เกิดขึ้นให้คงอยู่ต่อไป (เป็น Outcome ของงาน พิจารณาจากการนำไปใช้ประโยชน์ และ Citation)

การเตรียมต้นฉบับบทความ มีรายละเอียดดังนี้

รูปแบบการพิมพ์

1. **ตัวอักษร** : ใช้ตัวอักษร Angsana New โดยชื่อบทความใช้อักษรตัวหนา ขนาด 20 pt ชื่อผู้เขียนและหัวข้อหลักใช้อักษรตัวหนา ขนาด 18 pt และเนื้อเรื่องใช้อักษรตัวปกติ ขนาด 16 pt
2. **การตั้งค่าหน้ากระดาษ** : บนและซ้าย ขนาด 1.5 นิ้ว ล่างและขวา ขนาด 1 นิ้ว
3. **ความยาวของเนื้อหา** : ไม่เกิน 15 หน้า รวมตารางรูปภาพ และเอกสารอ้างอิง
4. **รูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษในเนื้อเรื่องภาษาไทย** :
 - ชื่อวิทยาศาสตร์ คำขึ้นต้นให้ใช้อักษรตัวใหญ่ และใช้ตัวอักษรเอียง เช่น *Uglena acus*
 - ชื่อเฉพาะให้ขึ้นต้นด้วยตัวใหญ่ทุกคำ เช่น Berdmann, Lemmermann
 - ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกวงเล็บให้ใช้ตัวเล็ก เช่น random complete block design
 - ตัวย่อให้ใช้อักษรตัวใหญ่ทั้งหมด และควรมีคำเต็มบอกไว้ในการใช้ครั้งแรก เช่น (random complete block design, RCBD)

การเรียงลำดับเนื้อหา

1. **ชื่อเรื่อง (Title)** : ใช้ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษเฉพาะตัวอักษรแรกของชื่อเรื่องเท่านั้นที่ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ (capital letter) นอกนั้นใช้ตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นชื่อเฉพาะ
2. **ชื่อผู้วิจัย** : เฉพาะผู้วิจัยหลักให้พิมพ์ด้วยตัวหนา โดยระบุสถานที่ทำงานและอีเมล
3. **บทคัดย่อ (Abstract)** : (ภาษาไทยก่อนและตามด้วยภาษาอังกฤษ) เป็นการสรุปสาระสำคัญ ประเภทวิจัย วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย และสรุปผลการวิจัยที่กระชับและชัดเจน ระบุตัวเลขสถิติที่สำคัญ ใช้ภาษารัดกุมเป็นประโยคสมบูรณ์และเป็นร้อยแก้ว ไม่แบ่งเป็นข้อๆ โดยบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษไม่ควรเกิน 1 หน้ากระดาษขนาด A4 และให้ระบุคำสำคัญ (keywords) ไว้ท้ายบทคัดย่อในแต่ละภาษา
4. **บทนำ (Introduction)** : ให้เขียนอธิบายปัญหา วัตถุประสงค์ และการตรวจสอบเอกสาร
5. **ระเบียบวิธีวิจัย (Methodology)** : อธิบายถึงเครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดลองและอธิบายวิธีการศึกษาทดลอง
6. **ผลการวิจัย (Results)** : การเขียนเสนอผลการศึกษาคควรกระชับและแสดงการวิจัยถึงผลที่ชัดเจน หากมีตารางกราฟ หรือรูปภาพ ให้มีเนื้อหาหรือวิธีการอธิบายประกอบ
7. **การอภิปรายผล (Discussions)** : การเขียนอภิปรายผลการศึกษา เป็นการชี้แจงผลการวิจัยว่าตรงตามวัตถุประสงค์ สมมติฐานของการวิจัย สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของผู้อื่นที่มีอยู่ก่อนหรือไม่ อย่างไร ด้วยเหตุผลใด เปรียบเทียบหรือตีความเพื่อเน้นความสำคัญของงานและสรุปให้เข้าใจง่ายที่สุด
8. **บทสรุปหรือข้อเสนอแนะ (Conclusion or Suggestions)** : ให้เขียนสรุปสาระสำคัญของผลงานวิจัยว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยเน้นถึงปัญหาหรือข้อโต้แย้งในสาระสำคัญ ตลอดจนข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์
9. **กิตติกรรมประกาศ หรือคำขอบคุณ (Acknowledgement)** : อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ โดยเป็นการแสดงความขอบคุณผู้ช่วยเหลือในงานวิจัยแต่ไม่ได้เป็นผู้ร่วมในงานวิจัย
10. **การอ้างอิงแบบแทรกปนไปกับเนื้อหา** : เนื้อหาบทความใช้ระบบการอ้างอิงแบบนามปี (ชื่อ-นามสกุลผู้แต่ง, ปีที่พิมพ์) ตัวอย่างเช่นลมูล รัตตากร (2529) ได้กำหนดคุณสมบัติของ.....

11. บรรณานุกรม : การเขียนบรรณานุกรมให้เรียงเอกสารที่ใช้อ้างอิงทั้งหมดตามลำดับอักษรตัวแรกของรายการที่อ้างอิง โดยเรียงลำดับแบบพจนานุกรม และให้เรียงภาษาไทยขึ้นก่อนภาษาอังกฤษ มีรูปแบบการเขียน ดังนี้

11.1 หนังสือ

ชื่อ สกุล. ปีที่พิมพ์. **ชื่อหนังสือ**. ครั้งที่พิมพ์. สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

สีลาภรณ์ บัวสาย. 2549. **เศรษฐกิจพอเพียง ร่วมเรียนรู้ สานข่าย ขยายผล**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.

Courtney, T. K. 1965. **Physical Fitness and Dynamic Health**. New York. McGraw-Hill Inc.

11.2 วารสาร

ชื่อ สกุล. ปีที่พิมพ์. ชื่อเรื่อง. **ชื่อวารสาร** (ชื่อเต็มหรือย่อก็ได้). ปีที่ (ฉบับที่): เลขหน้าเริ่มต้น-เลขหน้าสิ้นสุด.

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์. 2531. การปฏิรูปหลักสูตรมหาวิทยาลัยในประเทศไทยที่กำลังพัฒนา. **อุดมศึกษา**. 13 (34): 14-20.

Elmastas, M., O. Isildak, I. Turkekal and N. Temar. 2007. Determination of antioxidant activity and antioxidant compounds in wild edible mushroom. **Food Composition and analysis**. 20: 337-345

11.3 วิทยานิพนธ์

ชื่อ สกุล. ปีที่พิมพ์. **ชื่อวิทยานิพนธ์/การค้นคว้าแบบอิสระ**. ระดับวิทยานิพนธ์/การค้นคว้าแบบอิสระ คณะ สถาบันการศึกษา.

ยุริพรรณ แสนใจยา. 2545. **แนวทางการพัฒนาไรชาสุวิหุ อำเภอมะลาว จังหวัดเชียงราย เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

11.4 เอกสารวิชาการอื่นๆ

ชื่อ สกุล ผู้เขียนหรือหน่วยงาน. ปีที่พิมพ์. **ชื่อเรื่องหรือชื่อหนังสือ**. ประเภทของเอกสาร. สถาบันหรือหน่วยงานที่จัดพิมพ์. สถานที่พิมพ์.

คณะกรรมการอำนวยการคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย. 2549. **คู่มือคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์**. สำนักนายกรัฐมนตรี. กรุงเทพมหานคร.

11.5 สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อ สกุล. ปีที่พิมพ์. **ชื่อเรื่อง**. (ระบบออนไลน์). แหล่งข้อมูล: ชื่อ website (วัน เดือน ปี ที่สืบค้นข้อมูล)

วิจารณ์ พานิช. 2554. **วิชาการรับใช้สังคม**. (ระบบออนไลน์). แหล่งข้อมูล: <http://www.gotoknow.org/posts/440436> (27 เมษายน 2556)

การส่งต้นฉบับ

1. ผู้ส่งบทความจะต้องทำหนังสือแนบส่ง พร้อมทั้งระบุชื่อ-สกุล หมายเลขโทรศัพท์ และอีเมล โดยทางกองบรรณาธิการวารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่จะติดต่อกลับไป เพื่อแจ้งผลการพิจารณา

2. จัดส่งต้นฉบับที่พิมพ์ตามข้อกำหนดของรูปแบบวารสาร จำนวน 3 ชุด พร้อมแผ่น CD บันทึกข้อมูล ส่งด้วยตนเองหรือทางไปรษณีย์ลงทะเบียนมาที่

กองบรรณาธิการ “วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่”

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

เลขที่ 202 ถนนช้างเผือก ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50300

หรือเว็บไซต์ <http://www.research.cmru.ac.th>

การประเมินบทความต้นฉบับ

ต้นฉบับจะต้องผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) จากภายนอกมหาวิทยาลัยในสาขาวิชานั้นๆ จำนวน 2 ท่านต่อเรื่อง โดยสถาบันวิจัยและพัฒนาจะเป็นผู้สรรหา เพื่อรับการประเมิน กรณีมีการแก้ไขสถาบันวิจัยและพัฒนาจะส่งผลการอ่านประเมินคืนผู้เขียนให้เพิ่มเติม แก้ไข หรือพิมพ์ต้นฉบับใหม่แล้วแต่กรณี

หมายเหตุ

1. บทความที่ได้รับการตีพิมพ์ใน “วารสารวิจัยราชภัฏเชียงใหม่” ถือเป็นกรรมสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
2. เนื้อหาบทความที่ปรากฏในวารสารเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียน ทั้งนี้ไม่รวมความผิดพลาด อันเกิดจากเทคนิคการพิมพ์
3. ในกรณีเป็นบทความที่ส่งมาจากบุคคลภายนอก จะมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการประเมิน และกลั่นกรองบทความ จำนวน 3,000 บาท

RAJABHAT CHIANGMAI RESEARCH JOURNAL

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

อาคารราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ ชั้น 14

เลขที่ 202 ถนนช้างเผือก ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50300

โทรศัพท์/โทรสาร 0-5388-5959/0-5388-5950